

at få udformet de her sanktioner, så de rammer mere præcist.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første glæder det mig, at udenrigsministeren understregede vigtigheden af målrettede sanktioner. Det var jo sådan set det stik modsatte af, hvad Venstre og Centrum-Demokraterne sagde her fra talerstolen, men det var da i hvert fald velkomment i forhold til det synspunkt, som bl.a. SF og Enhedslisten repræsenterer.

Så er det rigtigt, at når man laver aktioner, kan man ramme civile, men så meget desto mere afgørende er det, at man løbende stiller sig spørgsmålet: Hjælper sanktionerne? Hjælper aktionerne? Fordi det ville dog være forfærdeligt, hvis man laver aktioner eller sanktioner, der rammer civile, og de så ikke hjælper. Det spørgsmål mangler vi ligesom at regeringen og andre går ind i en reel diskussion af. Det synes vi ikke vi har set.

Og så har vi altså det mærkelige paradoks, at når vi f.eks. snakker om Kina, så er der ingen, der kunne drømme om at indføre sanktioner. Så er man fuldstændig latterlig, hvis man antyder sanktioner, selv om deres forbrydelser jo også mildest talt er til at få øje på, men når det gælder Irak, jamen så vil man ikke engang diskutere, om sanktionerne hjælper. Så er alene det at op-hæve sanktionerne skadeligt.

Det er altså en underlig dobbeltmoral, som er til stede i det internationale diplomati.

Villy Søvnald (SF):

Tak for debatten, som jeg synes har været meget nyttig i forhold til, hvad SF gerne ville med den.

Jeg vil sige til udenrigsministeren, at vi ikke har været i gang med at karakterisere forskellige folketingsmedlemmer sådan i forskellige grader af humanisme. Det synes jeg ikke man skal.

Det, vi har haft en debat om, er, om 10 års sanktioner virker, som vi gerne vil. Når vi de ting, vi vil, eller har det, som de humanitære organisationer siger, nogle omkostninger, der slet ikke står mål med, hvad vi gerne vil? Det må da altid være en relevant diskussion at tage. Og jeg forstår slet ikke de ophøjede ordførere i dag, der synes, at de har spildt deres tid med at diskutere et land, hvor 500.000 børn er døde de sidste 10 år.

Så har vi haft en central diskussion, der hedder: Har vi noget ansvar for det her? Er det overhovedet sanktionspolitikens ansvar? Nej, siger

højrepartierne i Folketinget. Det er alene Saddam Husseins.

Jeg vil bare sige, at det er meget flot at mene det, men det er i modstrid med, hvad stor set enhver humanitær organisation, der har arbejdet i Irak, siger. De siger, at det er sanktionerne, der dræber. Det er i modstrid med de af FN's repræsentanter, der har opgivet deres arbejde i Irak og har sagt, at det her er for umuligt under de vilkår. De siger også, at det er sanktionerne. Jamen det hvidvasker da ikke Saddam Hussein at mene det. Det er den analyse, som jeg synes nogle måske slap lidt let over i dag.

Jeg synes, der var meget stor forskel på udenrigsministerens indlæg og også den socialdemokratiske ordførers indlæg, som jeg synes i første omgang var præget af omtanke, rigtige analyser og sådan noget og også et forsøg på at åbne op, og så til, synes jeg, det lidt unuancerede brøl, der kom fra højre side, om, at nu skulle han altså have. Nu skulle han virkelig have, sådan at han tog sig sammen og efterlevede det, han ikke havde efterlevet de sidste 10 år.

Der var også en vis irritation hos nogle over, at vi overhovedet skulle have en overordnet debat om et så vigtigt tema. Det forstår jeg ikke.

Det er vel ubestrideligt – og så kan man lægge ansvaret forskellige steder med forskellig tyngde – at summen af sanktionerne og Saddam Hussein som leder har betydet ufattelige lidelser for en civilbefolkning, der ikke har lod i det. Det har betydet, at magthaverne sidder sikkert og uberørt. Jamen det må da give anledning til eftertanke, medmindre vi vil fortsætte det her 10 år endnu. Og det var dér, jeg syntes, at der var en betydelig forskel fra Socialdemokratiets analytiske indlæg, både fra ministerens side og ordførerens side, og til nogle af de sådan mere rasende udfald, der var, som jeg ikke synes var præget af voldsomt meget analytisk sans.

Jeg vil også sige til den radikale ordfører, at det ikke er et forslag fra SF om at hæve sanktionerne. Jeg håber, at man har læst SF's forslag til vedtagelse. Jeg har i starten advaret mod at hæve sanktionerne. Vi vil ikke have en Saddam Hussein, der har uhemmet adgang til våben og våbentechnologi. Det er ikke vores ærinde. Vi synes bare, at prisen for civilbefolkningen er alt for høj.

Derfor var det heller ikke en imødekommelse, som udenrigsministeren sagde til slut, over for Hussein, men en imødekommelse af den irakiske befolknings legitime behov for at få bedre sociale og økonomiske vilkår.